

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙
สติดีเท่าไรยิ่งตั้งรากตั้งฐานได้เร็ว

ก่อนจึงหัน

พระภูวาก็มากอยู่นะ ๓๖ แต่อาหารนี้แน่ใจว่าพอ เราจัดเผื่อตลอด บางที่พระท่านอยู่ข้างๆ เป็นแห่งละสององค์สามองค์มาติดต่อกันไป แจกกันไป คือเราส่งชอกแซกไม่ได้ รถไปได้เฉพาะๆ ปีนเขาไปไม่ได้ แต่ก็เคยติดต่อกันอยู่ตลอดพระแถวนั้น พระกรรมฐานท่านอยู่ชอกแซกตามนั้นละ เช่นอย่างภูวามีหลายแห่ง เป็นจุดๆ พระอยู่แห่งละสององค์สามองค์สี่องค์ อาศัยชาวบ้านเขาสองสามหลังคาเรือนอยู่ บ้านเขาไปอยู่ก็แบบอดอยากขาดแคลน พระก็พอดี ไปอยู่กับเขาแห่งละสององค์บ้างสามองค์บ้าง

พระกรรมฐานผู้มุ่งธรรมนี้ท่านอยู่สะดวกสบาย การอยู่การกินใช้สอยท่านไม่ได้เป็นอารมณ์ มีอะไรมาพอยังอัธยาศัยให้เป็นไปวันหนึ่งๆ เพื่อบำเพ็ญธรรมเรื่องธรรมท่านถือเป็นเรื่องใหญ่โตมาก จิตจ่ออยู่ตรงนั้น อะไรจะลำบากลำบากไม่ได้มาเป็นอุปสรรค จิตพุ่งๆ นั้นละนักภาวนา เห็นไหมพระพุทธเจ้าของเราเสด็จออกทรงผนวชเป็นพระเจ้าแผ่นดินเป็นยังงี้ ก็เหมือนเทวดาตกจากสวรรค์ลงนรกนั้นแหละ ท่านเป็นอารมณ์อะไร

เพราะฉะนั้นพวกเราปฏิบัติอย่าให้กิเลสมันเอาสิ่งต่างๆ ที่เคยหรรษาฟุ้งฟามาอวดธรรมนะ มาอยู่ที่นี้ไม่สบายๆ สู้บ้านเราไม่ได้ กิเลสมันอวด อะไรจะสู้ธรรมได้ในโลกนี้มันไม่คิดมันไม่ว่า ถ้าจะออกมาปฏิบัติธรรมมันเอากิเลสตัวหยาบๆ มาอวดว่าเป็นของดิบของดียิ่งกว่าธรรม พวกเราก็มั่นใจได้ติดร่างแหมันไป ท่านผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมท่านไม่ได้ยุ่งกับสิ่งเหล่านี้ พอยังชีวิต นั้นฟังแต่ว่ายังอัธยาศัยให้เป็นไปวันหนึ่งๆ เรื่องใหญ่ของท่านมุ่งต่อธรรมเพื่อแดนพ้นทุกข์ๆ พุ่งๆ จิตใจกำลังของใจอยู่ที่นั่นนะ ไม่ได้อยู่ที่นี้ อยู่ที่ไหนกินอะไรอยู่ไปกินไป

นั่นละผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรม ท่านไม่ได้มากังวลกับอาหารการกินดีหรือไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ ใช้ไม่ได้นะ นักปฏิบัติเรานี้เหมือนกัน อาหารไม่ดีอย่างนั้นไม่ดีอย่างนี้ ตัวไม่ดีนั้นไม่ดู บกพร่องตรงนี้ กิเลสเปิดทางบกพร่องให้ตลอดเวลา หลงตามมันไม่มีเข็ดหลาบ ผู้ปฏิบัติธรรมท่านไม่ได้มายุ่งกับสิ่งเหล่านี้ ท่านอยู่ไหนท่านอยู่ได้ อยู่ไปสบาย แต่จิตกับธรรมไม่ห่างจากกัน ติดแนบๆ นั้นละผู้ทรงมรรคทรงผลท่านทรงอย่างนั้น ท่านไม่มาเหลือเฟือกับวัตถุต่างๆ อยู่ก็ดินนอนก็ดี อะไรมีแต่ดีหมด เรื่องกิเลสหมูขึ้นเขียงดีทั้งนั้น ถ้าเป็นกิเลสดีทั้งนั้น ถ้าเป็นธรรมแล้วไม่สนใจ ผู้มุ่งธรรมแล้วปิดอกหมดท่านไม่ได้มายุ่ง

เพราะฉะนั้นโลกสามโลกอย่าเอาอะไรมาแข่งธรรม ยิ่งให้เห็นจำในหัวใจนี้ก่อน มองไปที่ไหนมันดูได้เมื่อไร เหมือนกองมูตรกองคุณ เอา พุดให้ชัดเจนกับใจดวงที่เลิศ เลอสว่างจำครอบโลกธาตุ นิพพานเที่ยงในหัวอกของพระอรหันต์เป็นอย่างนั้น จำอยู่ที่นี่พวกเราไม่เห็นก็ตะครุบพวกมูตรพวกคุณ อันนั้นดีอันนี้ดีอยู่จนเอาไปแข่งธรรม ประสามูตรคุณแข่งหาอะไร ก็รู้กันอยู่แล้วว่ามูตรคุณ

ให้พากันตั้งใจปฏิบัติจิตใจของตัวให้ดี ใจนี้เป็นสำคัญมาก ต้องได้ฝึกกรรมใจ ก่อนอื่น ถ้าใจลงแล้วอะไรลงหมดดีหมด ถ้าใจเลวเลวหมด ขอให้ใจดี ธรรมนี้จ่อลงที่ใจ ท่านจึงแสดงว่า มโนปุพฺพกุมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา ทุกสิ่งทุกอย่างรวมลงที่ใจ ดีชั่วประการใดๆ อยู่ที่ใจ เพราะฉะนั้นใจจึงต้องได้รับการอบรมให้เหมาะสมกับธรรม แล้วก็เหมาะสมกับสิ่งดีงามทั้งหลายนั้นแหละ

ให้ดูใจตัวเองนะ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนจ่อลงที่หัวใจ ใจเป็นมหาเหตุ ไม่มีศาสนาใด ไม่ได้เหยียบย่ำทำลายดูถูกเหยียดหยามที่จะสอนจ่อลงที่หัวใจคือมหาเหตุ มีพุทธศาสนาเท่านั้นที่จ่อลงๆ จุดนี้ ควรจะนำมาจ่อลงหัวใจเราบ้าง นี่ไปจ่อแต่ที่อื่น จ่อที่มูตรจ่อที่นี้ ไปหาเกาในที่ไม่คัน หมาขี้เรื้อนเขาเกาที่คัน อันนี้ไปหาเกาตะไปเลย จะว่า เก่งกว่าหมาขี้เรื้อนหรือเลวกว่าหมาขี้เรื้อนไปเทียบเอา มันหาเกาในที่ไม่คันแหละพวกเรา เกานั่นเกานี้ ที่คันๆ ควรจะเกาไม่ยอมเกา จำให้ดีนะ

พวกนี้พวกหมาขี้เรื้อนสู้ไม่ได้ ไปที่ไหนเกาตะ หมาขี้เรื้อนเขาเกาเฉพาะที่คันๆ พวกนี้พวกเกาตะ อะไรๆ เกาตะไปหมด เข้าใจ ถ้าเป็นเรื่องกิเลสนี้ดีหมด นี้เรียกว่าเกาตะ เข้าใจ เอาละพอ ให้พร

พุดถึงเรื่องความอดอยากนี้ การอยู่ในป่าบำเพ็ญธรรมนี้อดอยากตลอดไป แต่อะไรที่สะดุดใจปีบมันก็ไม่ลืมนะ ที่ไม่ลืมนะจำได้ อีตานี้คนหนึ่ง คือเขาย้ายบ้านเก่าเขาออกมาอยู่ดินเขา สี่ห้าครอบครัว เขาพึ่งย้ายออกมา เป็นทางด้านขึ้นเขา เขามาตั้งครอบครัวที่นี้ตั้งที่นั่น ๕ แห่ง พอดิเรารลงมาจากภูเขามาบิณฑบาตกับ ๕ ครอบครัวนี้แหละ เครื่องครอบครัวของเขาเขาย้ายมากองไว้ๆ เป็นแห่งๆ เขาจะมาปลุกบ้านปลุกเรือนที่นั่น เราก็ไปบิณฑบาตอาศัยเขา

มีอีตาคนหนึ่งนำขบขันนะ เราไปบิณฑบาตกับห้าบ้าน เขาใส่บาตรให้แล้วก็มาครอบครัวของแกนี้อยู่สุดท้ายที่เราจะขึ้นเขา ท่านบิณฑบาตได้อะไรไหมล่ะ แกว่าฉันไหนขอดูบาตร แกตื่นใจถึงด้วย ท่านบิณฑบาตได้อะไรไหมล่ะ ไหนขอดูบาตร แกก็มาจับดูบาตร ตาย ไม่ได้อะไรเลย แกร้องก้ำกั้นเลย ไม่ได้อะไรเลย สู้ๆ ขึ้นเลย เอา ตำพริก แกบอกเด็กสองสามคนให้ตำพริก ใส่ปั้งปั้งๆ แล้วแกก็เอาทัพพีไปตักปลาร้าลงใส่ครกตำพริกผสมกัน ปลาร้าดิบเข้าใจไหม เขาไม่ได้คิดนี่นะ ใส่ปั้งปั้งๆ แล้วก็ห่อ

แกละมาใส่เอง วางปืบลงไป เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย แกพูดเราไม่ลืมนะ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย กินข้าวเปล่าๆ ได้ยังไงแก้วา แกดีใจ

แต่หารู้ไม่ว่าปลาร้าดิบ ก็ไม่มีขบวนการจะไปทำให้สุกใช้ไหม เราอยู่บนถ้ำ ภูเขารู้กันอยู่แล้ว เราเอาน้ำใจเขา เข้าใจไหม พอไปแล้วก็เอาน้ำออกวางแล้วก็กินข้าวเปล่าๆ มันขบขัน อย่างนี้ละถ้าไม่ลืมนั่นก็ไม่ลืมนะ เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย แกดีใจมาก กินข้าวเปล่าๆ ได้เรื่องอะไร อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ขบขันดี

หลังจ้งหัน

ที่ว่าอีตาคนที่มาขออุปาทานนี้ คือเขาย้ายมาจากบ้านเก่าเขาจะมาปลูกบ้านใหม่ ทางนี้ ดูเหมือนย้ายกันมาแล้ว ๕ ครอบครัว ยกครอบครัวมาวางไว้เป็นย่าน เขาจะปลูกบ้านเขา เรามาจากภูเขา อยู่ถ้ำโน้น มาบิณฑบาตทำหลังคาเรือน ไม่งั้นต้องไปไกล ดูเหมือนตั้ง ๕ กิโลเมตร แต่จากนี้ไปถึงถ้ำเราไม่ไกล ประมาณ ๓ กิโลเมตร ถ้าเข้าไปหมู่บ้านใหญ่ ๕ กิโลเมตร เขายกครอบครัวพวกหม้อไหโตถาดอะไร เอามากองเป็นกองๆ กองละครอบครัว เขาจะปลูกบ้านที่นั่น

เราบิณฑบาตใน ๕ ครอบครัวนี้ อีตานี้อยู่สุดท้าย แกให้ลูกมาใส่บาตร แยกยืนอยู่นั้น ไหนบิณฑบาตได้อะไรบ้างไหมล่ะแก้วา ก็ดีอยู่นะ ใจถึงดี มากี่มาอุปาทาน เอ๊ย ไม่ได้อะไรเลยร้องไห้ออกมาเลย เออ สุ ธิบ เราขบขันดีตรงนี้แหละ ธิบเอาพริกมาตำ เอาครกมาโขลกลงไป แล้วเอาทัพพีไปตักเอาปลาร้าในโหลมาเทลงในครก ปลาร้าก็ปลาร้าดิบ นิมนต์รอก่อน อู๊ย ทำกุ๊กกึ่งจืดจืดๆ เราเอาน้ำใจ เออ สุธิบ ใส่ก็กกกๆ เอาพริกมาเทลงในครกแล้วตำ แล้วเอาทัพพีไปตักปลาร้าในโหลมาเทลงด้วยกัน ตำไปก็กกกๆ นิมนต์รอก่อน ว่างั้นนะ เรากี่ยืนรอ

เขาเอาทัพพีตักปลาร้าดิบมาใส่ครกตำก็เห็นอยู่ คือตามหลักพระวินัยห้ามไม่ให้ฉันของดิบ ปลาร้าดิบ ให้ไปทำสุกเองก็ไม่ได้นะ ท่านปรับโทษ อันโตวุฏฐะ อันโตปิกกะ สามปิกกะ อันโตวุฏฐะ เก็บไว้ภายในห้องไม่ได้...พระ อันโตปิกกะ พระทำให้สุกภายในไม่ได้ สามปิกกะ พระทำเองก็ไม่ได้ ทั้งสามอย่างนี้ห้ามฉันทั้งนั้น นั่นพระวินัย นี่ก็เห็น แกตักปืบปืบๆ โขลกลงก็กกกๆ เอาใบไม้มาห่อแล้วใส่บาตร เรากี่ยืนข้างๆ ต้นเสา พอใส่เรียบร้อยแล้ว เราถือเอาน้ำใจ จะบอกให้เขาหุงหรือทำให้สุกได้ยังไงไปบิณฑบาต พอเขาใส่ปืบลงไป เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย นี่ละที่ขบขันดี กินข้าวเปล่าๆ กินได้ยังไงคนเรา

เรารู้แล้วมันดิบ พอไปถึงถ้ำแล้วก็เอาออกจากบาตร เรากี่กินแต่ข้าวเปล่าๆ เอาน้ำใจเขา ไม่ลืมนะ อย่างนั้นละสิ่งที่จะไม่ลืมนั่นก็ติดหูติดตามา เอามาพูดได้ ถ้าอะไรมันลืมนี่ผ่านไปๆ เอ้อ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย คือแกห่อใส่บาตรเรา เอ้อ อย่างนี้ค่อยยังชั่ว

หน่อย กินข้าวเปล่าๆ มันกินได้ล่งคอเทรอ แก่ไม่รู้ณะที่แกใส่บาตรมันเป็นยังงัย เพราะ แก่ไม่รู้พระวินัยของพระ เรารู้อยู่แล้วก็รอ คือเอาน้ำใจเขา พอไปก็เอาออก ก็เห็นกันอยู่ แล้วจำเป็นอะไรจะต้องไปเปิดออกดู อย่างนั้นละมันหากติดตาจำได้ เอาน้ำใจเขา เขาดีใจมาก พอวางของใส่บาตร เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย แก่ดีใจ กินข้าวเปล่าๆ มันกินได้ล่งคอหรือคนนะ เราไปก็กินข้าวเปล่าๆ แหละ ล่งคอหรือไม่ล่งคอก็กินจะว่าง ก็มันมีอย่างนั้น ขบขันดี

นั่นละพระท่านผู้มุงอรรถมุงธรรมจริง ๆ ท่านจะไม่กังวลกับอาหารการชบการฉันอะไรเลย คือจิตใจท่านอยู่กับธรรม มุงต่อธรรม พอยังอัตภาพหรือชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เพื่อได้ปฏิบัติบำเพ็ญธรรมเท่านั้นละ ท่านจึงไม่เป็นอารมณ์กับอะไร ที่นี้ฉันข้าวเปล่าๆ มันก็ไม่ม่วงนะ ฉันข้าวเปล่าๆ มันจะฉันได้มากอะไร แล้วก็ม่วงงว เดินตัวเบา ถ้ามีกับ เป็นกับชนิดที่ว่าดีตามโลกสมมุตินิยม งว ทำให้งวเหงา กับธรรมดาไม่ค้อยงว แต่มีนิดหน่อย ถ้ามีแต่ข้าวเปล่าๆ ไม่มีม่วงเลย ฉันข้าวเปล่าๆ ไม่มีม่วง เดินจกรมตัวเบาเลย มีกับมีม่วงบ้าง แต่ถ้ากับเป็นผัด ๆ มัน ๆ นี้ ไม่ได้นะ ตัวม่วงใหญ่ ก็จะไปผัด ๆ มัน ๆ ที่ไหนก็ในภูเขา เข้าใจไหม แต่ก็ม่วงอยู่บ้างถ้ามีกับ ถ้ามีแต่ข้าวเปล่าๆ ไม่มีม่วง เดินจกรมตัวเบา นั่งภาวนานี้เป็นหัวต่อเลย คือมันไม่ม่วงมันก็ตรงแนว

จิตนี้คือตัวยุงที่สุด ไม่มีใครสอนในโลกอันนี้ มีพระพุทเจ้าพระองค์เดียว เป็นปฐมมหาฤกษ์ว่าอย่างนั้น มีพระพุทเจ้าพระองค์เดียวตรัสรู้แล้วนำธรรมมาสอนโลก สอนลงที่จิตใจ นั่นละตัวมหาเหตุมหาภัยอยู่ที่ใจ สอนจ่อลงตรงนั้นเลย ขึ้น มโน ปุพฺพกมา ธมฺมา มโนเสฏฐา มโนมยา สิ่งทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยใจ ดีชั่วขึ้นอยู่กับใจเท่านั้นแหละ เพราะฉะนั้นจึงให้ดูที่ตรงนั้น ท่านสอนลงที่ใจ ที่นี้นักภาวนาให้ดูใจ ถ้าอยากจรรู้กองไฟเผาหัวอกตัวเองให้ภาวนา ตั้งสติลงดูที่ใจ มันจะแสดงเหมือนน้ำเดือดฟุ้งๆ สติดู พอสติจ่อเข้าไปนี้มันเดือดไม่ได้ มันก็ลงๆ สติดีเท่าไรนี้สงบลง แน่ว

สติจึงเป็นสำคัญ ดีเท่าไรยิ่งตั้งรากตั้งฐานได้เร็ว ท่านสอนเรื่องภาวนา คือกองไฟเผาหัวอกสัตว์โลกอยู่ที่หัวใจ สัตว์โลกเอามนุษย์นี้เป็นแนวหน้าละ ให้ดูหัวใจตัวเอง ความคิดความปรุงนี้มันอยู่ไม่ได้นะ มันอยากคิดอยากปรุง เหมือนน้ำเดือด เดือดพล่านๆ ความอยากคิดอยากปรุงมันก็เดือดของมันอย่างนั้น เมื่อระงับลงได้ด้วยภาวนามีสติเป็นสำคัญ แล้วมันจะสงบ จากสงบเป็นสมณะคือความสงบแล้วก็ป็นสมาธิ สงบด้วยความตั้งมั่น สงบด้วย แน่นหนามั่นคงด้วย เรียกว่าจิตเป็นสมาธิ

ที่นี้เมื่อจิตเข้าถึงขั้นสมาธิคือความแน่นหนามั่นคงแล้ว ความคิดความปรุงนี้จะไม่เกิด แน่ว ไร้คาญไม่อยากคิด แต่ก่อนไม่ได้คิดไม่ได้ มันไร้คาญ มันตันออกมาอยาก

คิดๆ พอจิตสงบแล้วเอาหินทับหม้อลงไว้ ความคิดความปรุงไม่ยอกคิดนะ คิดรำคาญ อยู่แนวความรู้อันเดียว แน่ว อยู่สักกี่ชั่วโมงจะเอาอะไรมารำคาญ ก็มันมีอันเดียวรำคาญ กับอะไร สงบแน่ว นั่นเรียกว่าจิตเป็นสมาธิ เมื่อเป็นสมาธิหนักเข้าๆ แล้วความคิดปรุงนี้ เป็นเรื่องกวนใจ ให้อยู่อย่างนั้นก็ชั่วโมงก็อยู่ได้ นี่ละที่ว่าผู้ติดสมาธิ คือไม่ยอกคิด ยอกปรุจ อยู่อย่างนั้นสบาย ทีนี้จะออกทางด้านปัญญาไม่ออก มันกวนใจ ให้ออกอย่าง นั้นสบายดี ทีนี้ก็เป็นหมูขี้แข็งละทีนี้ นี่ละที่ว่าผู้ติดสมาธิ

ก็ไม่ใช่ใครละเรานี่เอาออกมาพูดเลย พ่อแม่ครูจารย์ตีหน้าผากเอา ถ้าม เป็น อย่างไรท่านมหาใจสงบดีหรือ สงบดีอยู่ เราก็บอกสงบดี เราไม่รู้ว่าท่านจะมาไม่ไหนละ ชี ก็บอกสงบดี ท่านก็นิ่งไป เดี่ยวถามเป็นอย่างไรจิตสงบดีหรือ สงบดี บทเวลาท่านจะ เอา เป็นอย่างไรท่านมหาจิตสงบดีอยู่หรือ ว่าสงบดี ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ ขึ้น เลยทันที เปรี้ยงเลยนะ ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ สมาธิหมูขี้แข็งรู้ไหม คำว่าสมาธิ นี้ท่านยกทั้งหมดเลยนะ อย่างนั้นละท่านเอากับเรา ให้หาใหม่ หาดด้วยปัญญามันก็รอบ อันนี้มีแต่สมาธิมันไม่รอบ

เพราะฉะนั้นท่านจึงว่าสมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่งท่านรู้ไหม ก็ยกสมาธิปา เข้าป่าหมดแล้ว สมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่งท่านรู้ไหมๆ ทางนี้ก็ยกขึ้นมารับท่าน ถ้า ว่าสมาธิเป็นสมุทัยแล้วสัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหน เราตอบกับท่าน ท่านก็ขัดมา สมาธิ พระพุทธเจ้าไม่ใช่สมาธิหมูขี้แข็งเหมือนของท่าน เอาแล้วนะ ชัดกันไป หมอบ พอ ท่านโล่งแข็ง คือมันไม่ยอกกระดุกกระดิก อยู่แนว สบายทั้งวันอยู่ได้ นี่เรียกว่าติด สมาธิ สบายในสมาธิ สบายแบบหมูขี้แข็ง

ท่านให้ออกทางด้านปัญญาพิจารณาแยกธาตุแยกชั้น ธ์ แยกอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ปาฐาตีติบตีตาย พิจารณาให้เป็นปัญญามันไม่ยอก มันรำคาญ อยู่อย่าง นี้แนวทั้งวันก็อยู่ได้ นี่ติดสมาธิ ทีนี้พอท่านลากออกแล้ว ก็สมาธิมันพอตัว เรียกว่าจิต อิมอารมณ์ คำว่าสมาธินี้ก็หมายถึงว่าจิตอิมอารมณ์ ไม่ยอกคิดอยากปรุจกับอะไรเลย อิมอารมณ์ ให้นำจิตที่อิมอารมณ์นี้ออกใช้ทางปัญญา ใช้ไปทางไหนมันจะไปทันทีๆ เพราะมันไม่หิวโหยอารมณ์ภายนอก พอจะดีดจะดี้นแฉลบออกนอกทางปัญญาไป ให้ พิจารณาทางด้านปัญญามันก็พิจารณาทางด้านปัญญา มันก็เปิดๆ ชีทีนี้ มันก็เปิดๆ ละ จิตเรามันอิมตัวถึงขนาดที่ว่าไม่ยอกคิดอะไรเลย นั่งที่ไหนสบาย

นั่นละท่านลากออกจากนั้น เวลามันออกแล้วพิจารณาออกทางด้านปัญญามัน เร็ว เพราะจิตอิมอารมณ์ ไส้เข้าไปตรงไหนมันทำงานตามหน้าที่ๆ มันไม่แฉลบ ไส้เข้าไป นี้มันหิวอารมณ์นั้น ไส้ไปนี้หิวอารมณ์นี้ จิตหิวอารมณ์ทำงานไม่เต็มตัว ดีไม่ดีเป็น สัตถุญญาอารมณ์ไป ไม่ได้เป็นปัญญา ทีนี้จิตมันอิมอารมณ์คือจิตสงบตัวเรียบร้อยแล้ว ไส้

เข้าไปตรงนี้เป็นปัญญาออกมาทันทีๆ เลย มันขึ้นแล้วที่นี้ มันเร็วนะ เพราะมันพอตัว แล้วสมาธิของเรา เป็นแต่เพียงมันไม่ออกเฉยๆ ที่นี้พอออกทางด้านปัญญา ปัญญาที่จะพิจารณาอะไร ก็พิจารณาร่างกาย ท่านว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่เครื่องประดับร้าน เปิดเครื่องประดับร้านนี้ออก ภายในมีอะไรให้ไปดู นั้น

เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เปิดออกๆ เข้าไปหาหนึ่ง ถลกหนึ่งออก เอาที่นี้เป็นอย่างไรมีอะไร นั้นปัญญา พอหนึ่งออกแล้วมันดูได้ไหมคน มีหญิงมีชายที่ไหน มีนารักน่าชอบใจที่ตรงไหน นั้นเปิดแล้วนะ จากนั้นก็เปิดเข้าไปๆ มันก็จำเข้าไป นี่ปัญญาออกละที่นี้ ความสว่างไสว ความแยกกายของจิตจะมาพร้อมๆ กัน ที่นี้มันซึมไปเลย ปัญญา ปัญญารวดเร็ว ปัญญาสมาธิพอตัว อิมอารมณ์แล้วปัญญาออกได้เต็มตัวๆ ไม่มีอะไรมาแบ่ง คือความหิวโหยอารมณ์ไม่มี เรียกว่าจิตอิมอารมณ์ มันก็พุ่งๆ

ที่นี้พอมันออกทางด้านปัญญา ย้อนเข้ามาทำนิสมาธิ เอ้อ สมาธินี้มันนอนตายอยู่เฉยๆ เจ้าของมันแหละที่ติดสมาธิ ออกไปทางด้านปัญญาแล้วกลับมาทำนิสมาธิ สมาธินี้มันนอนตายอยู่เฉยๆ แก้กิเลสตัวเดียวก็ได้ มันไม่ได้แก้กิเลส ปัญญาต่างหาก แก้กิเลส ที่นี้มันก็ไปทางปัญญา ไปแบบไม่หยุดไม่ถอย ไม่นอนทั้งวันทั้งคืน เอาละที่นี้พอออกทางด้านปัญญา ถึงขนาดนั้นนะ เราไม่ได้นอนก็บอกไม่ได้นอน มันนอนไม่ได้ นอนไม่หลับ พอออกทางด้านปัญญาแล้วมันเบิกกว้างๆ มันชวนให้พิจารณา พิจารณาตรงไหนมันซึมมันซาบ มันแยกกายไป ดูดดื่มไปเรื่อยๆ สัมผัสสัมผัสนอน นั่งก็นั่ง พิจารณา นอนก็นอนพิจารณา มันจะเอาอะไรมาหลับ ก็อันหนึ่งทำงานอยู่ตลอดเวลา สูดหายใจแจ่ม กลางวันยังจะไม่นอนอีก คนอ่อนลงทุกวันๆ ร่างกายอ่อนลง

ขึ้นหาท่านอีก พูดถึงเรื่องติดสมาธิ เวลามันออกมันก็ออกอย่างนั้นๆ ที่พ่อแม่ครูจารย์ว่าให้ออกทางด้านปัญญานี้มันออกแล้วนะ มันออกอย่างไร ท่านว่าอย่างนั้น ก็มันไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน มันหมุนตัว นั้นละมันหลงสังขาร นั้นเอาแล้วนะ ที่นี้ก็มีแต่แยบออกมาถ้าไม่พิจารณาก็ไม่รู้ นั้นละบ้าหลงสังขาร ย้ำเข้าไปอีก หมอบเลยคราวนี้ ไม่โต้ตอบท่าน แต่มันไม่ถอยนะ เวลามันจะตายจริงๆ มันอ่อนหมดนะ อ่อนในหัวอก คือสติปัญญามันจะหมุนของมันตลอดเวลา อ่อนภายใน นี่ละเข้าสู่สมาธิเข้าตรงนี้จะ

พอมันอ่อนเปียกหมดแล้วที่นี้ให้หมุนเข้ามาสู่สมาธิ ถ้ามันไม่ยอมเข้ามา มันเพลินทางด้านปัญญาให้เอาค่าบริการเข้ามา เช่นพุทโธก็ได้ รัมโม หรือสังโฆ หรือคำใดก็ได้ พุทโธๆ คำเดียวๆ ให้จ่ออยู่ตรงนั้นด้วยสติ สตินี้มันออกทางด้านปัญญาไปหมด ที่นี้สติตั้งเข้ามาหาสมาธิ ต้องได้เอาสติจับอยู่กับค่าบริการ พุทโธๆ ก็แนวลง พอจิตลงแนวแล้วเหมือนถอดเสื้อถอดหมาม กระปรีกระเปร่า สบายหมดเลย นี่จิตพักผ่อน ปัญญาอันเป็นการทำงาน หยุดจากปัญญาเข้ามาสู่สมาธิเรียกว่าพักผ่อน ที่นี้จิต

สบาย ถึงอย่างนั้นก็ตามต้องได้บังคับไว้ สติอ่อนทางนี้ไม่ได้มันจะออกทางปัญญา ต้องบังคับเอาไว้จนกระทั่งมันพอ พอแล้วก็ปล่อย ทีนี้ก็พุ่งเลยละ นั้น ท่านว่าสมาธิเป็นเครื่องรับทางสติปัญญาได้ดี แล้วมีกำลังวังชา ท่านจึงให้เดินทางปัญญาพักทางสมาธิเสมอกันไป เมื่อเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าให้พัก ถึงไม่ได้งานก็พักเอากำลัง เอากำลังเสียก่อน พอได้กำลังแล้วออก ผู้ภาวนาให้จำให้ดี ที่พูดมาแล้วนี้ผ่านมาหมดแล้วนะ ถูกสับมาพอแล้ว พ่อแม่ครูจารย์ละสับเอา

ทีนี้เวลามันได้ออกทางด้านปัญญา เรามันหมุนตลอดนะ เลยกลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ หมุนไปเองเลย ไม่มีหยุดมีถอย ชอกแซกซิกแซ็ก คู้ยเขี่ยชุดคันเรือของกิเลส มันอยู่ที่ไหนตามกันเลยๆ ทีนี้มันก็หมุนตลอด เวลามันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าให้พักสมาธิเสีย เอาพุทโธให้ยึดไว้ หรือคำบริกรรมคำใดก็ตามที่ถูกจริตนิสัยให้ยึดคำนั้นไว้อยู่คำเดียว เช่นพุทโธๆ สติตั้งไว้นี้ เดี่ยวแนวลง หยุดก็กเลย นิ่ง นั่นจิตเป็นสมาธิ จิตพักงาน ทางด้านปัญญาไม่ก้าวเดิน พอทางนี้ได้กำลังแล้วออก พอออกแล้วก็ผึ้งเลยเชียว นี่จะเป็นวิธีการดำเนินที่ถูกต้องแม่นยำ ไม่ผิด มันออกทางด้านปัญญามันเพลิน เพลินฆ่ากิเลสแก้กิเลส

ทีนี้มันจึงได้คิดย้อนหลังไปถึงเรื่องกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โลก มันเป็นอัตโนมัติของมัน แต่ก่อนเราไม่เคยคิดนะ คือกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์นี้มันทำของมันหมุนตลอดเวลาอยู่อย่างนั้นแหละ เราไม่รู้ มันทำงานเพื่อวัฏจักรของมัน ทีนี้พอสติปัญญาที่จะทำลายวัฏจักรให้ขาดสะบั้นลงไปด้วยสติปัญญาอัตโนมัตินี้ มันจึงทำงานเป็นอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติ มันจึงย้อนไปรู้ว่า อ้อ กิเลสแต่ก่อนทำงานของมันเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน กับปัญญาฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ มันก็วิ่งเข้าถึงกันปั๊บ ไม่เรียนมาจากไหน มันรู้ในตัวของมันเอง

จากนั้นมันก็หมุนของมันตัวๆ อยู่กับใครไม่ได้เลย ถึงขนาดนั้นนะ ถึงขั้นสติปัญญาออกก้าวเดินแล้วอยู่กับใครไม่ได้ ต้องอยู่คนเดียวทั้งวันทั้งคืน หมุนกันอยู่ตลอดเวลา อยู่คนเดียวเท่านั้น นี่สติปัญญาอัตโนมัติ คือมันทำงานแก้กิเลสด้วยความอยู่คนเดียว สนุกทำการทำงาน ไม่เป็นน้ำไหลบ่า ไม่เกี่ยวกับคนนั้นอารมณ์นี้เข้ามายุ่ง มีแต่อันนี้พุ่งๆ มันออกเต็มที่แล้วก็ขาดสะบั้นไปเลย สติปัญญาอัตโนมัติกับมหาสติมหาปัญญาเข้าสัมพันธ์กันแล้วนี้กิเลสไม่มีอะไรตกค้างได้เลย โผล่ขึ้นมาขาดสะบั้นๆ

นี่เวลาสติปัญญามีกำลังก็เช่นเดียวกับเวลากิเลสมีกำลัง ตั้งสติไม่อยู่ ตั้งพับล้มผล็อยๆ นี่กระแสของกิเลสมีกำลังมาก สติตั้งไม่อยู่ ทีนี้เวลากำลังทางสติปัญญามีมากแล้วกิเลสโผล่มาไม่ได้จะขาดสะบั้นแบบเดียวกัน ขาดสะบั้นๆ จนกระทั่งขาดสะบั้นหมดเลยโดยสิ้นเชิง กิเลสคือตัวสมมุติ ยอดสมมุติคือกิเลส ละเอียดขนาดไหนก็คือยอด

สมมุติ กวนอยู่ตามส่วนของมัน พออันนี้สิ้นซากลงไปหมดแล้วไม่มีอะไรกวนใจ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์หมดสิ่งกวนใจ เพราะเป็นสมมุติทั้งมวล เข้ามาถึงจิตตวิมุตติ ไม่ได้ นั่นละท่านว่าเป็นบรมสุข เหนือสมมุติความหมุ่นเวียนแล้ว ให้จำเอานะการปฏิบัติธรรม

พอถึงขั้นนี้แล้วเลิศเลอ อยู่ไหนเลิศหมด อยู่ที่ไหนไม่มีกำหนด กาลเวลา สถานที่ เวลา เวลา การเป็นการตาย คือมันพอกอยู่กับหัวใจ พออันนี้พอเลยสมมุติ ไม่ใช่พอธรรมดาเหมือนเราพอกับสิ่งนั้นพอกับสิ่งนี้ พอนี้พอเหนือสมมุติ เป็นบรมสุข นั้นเวลาถึงขั้นนั้นแล้วพอ จะไปหาที่ไหนหาธรรม นั้นละธรรมมีพอ กิเลสไม่พอ ได้เท่าไรไม่พอ เอาจนตายก็ไม่พอ ไปตั้งภพใหม่เอาอีก บินบ้ำอีก ถ้าเป็นธรรมแล้วพอ พากันจำเอา ให้ไปปฏิบัติ การพูดมาทั้งนี้พูดผ่านออกมาจากสนามรบแล้วนะ เราไม่ได้มาพูดเฉยๆ ออกมาจากบนเวทีที่พัดกับกิเลสชาติสะบัดลงไปจากหัวใจแล้วจึงนำมาพูดได้เต็มปากเต็มคำ ไม่มีสะทกสะท้านว่าจะผิดไป ให้ตั้งใจปฏิบัติตามนี้ ที่แนะนำตรงไหนให้จับให้ตึ๋ง เป็นการแนะนำที่ถูกต้องมาแล้ว เพราะดำเนินมาก่อนแล้ว จำ เอาละพอ

(ทองคำคุณชายป้อมเอามาครับ) ทองคำที่อยู่ในกรุงเทพฯ มีจำนวน ๒๕ แห่ง แห่งละ ๑๒ กิโลกรัม รวมเป็น ๓๑๒ แห่งครึ่ง มีเศษอีก ๔ กิโล ๗ บาท ๖๕ สตางค์ (อันนี้เป็นทองบริสุทธิ์ครับ ๙๙.๙๙ เป็นทองที่อยู่ในธนาคารเก็บไว้เรียบร้อย) ยังไม่ได้เข้าคลัง อันนี้ยังนะ (ยังครับผม) จำนวน ๒๕ แห่งยังไม่ได้เข้าคลังหลวง เก็บไว้ในธนาคารก่อน ต่อจากนี้ก็เข้า ตั้ง ๒๕ แห่ง แห่งหนึ่ง ๑๒ กิโลกรัม ไม่ใช่เล่นนะ นี่ละได้เพิ่มเข้าไปเรื่อยๆ อย่างนี้

สมบัติทั้งหลายที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีรั้วไหลแตกซึมไปไหนเลย เราเป็นผู้ควบคุมเองด้วยความบริสุทธิ์ใจด้วย ด้วยความเมตตาเต็มหัวใจด้วย ต่อส่วนรวม คือชาติไทยของเรา เพราะฉะนั้นทุกอย่างทุกอย่างที่เข้ามาหาเราแล้วจึงไม่มีคำว่ารั้วไหลแตกซึม ถึงกึ๊กๆ เลย มันถึงมีจำนวนมากขนาดนี้ เช่นทองคำได้ตั้ง ๑๑ ตัน กับ ๓๕๐ กิโลแล้วมั้ง (๓๕๓ กิโลครับ) ๓๕๓ กิโลเวลานี้ทั้งหมด น้ำมันได้ขนาดนั้น ที่อยู่ในคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลครึ่ง นอกจากนั้นเราได้ใหม่ ยังไม่เข้า แต่มันก็จะเข้าอยู่แล้ว

นี่ละไม่มีคำว่ารั้วไหลแตกซึม ไม่มีเลย ธรรมเป็นอย่างนั้น ท่านทั้งหลายจำเอา ธรรมจะบริสุทธิ์ที่สุดส่วน พิจารณาอะไรเรื่องอะไรๆ จะมีแต่ธรรมล้วนๆ พิจารณาออกเป็นธรรมๆ ช่องแคบช่องกว้างออกเป็นธรรม ไม่ผิดไม่พลาดออกเรื่อยๆ แล้วดำเนินไปก็เรียบร้อยโดยลำดับมาอย่างนี้ ไม่มีที่จะได้ต้องตีตัวเองว่าได้ผิดพลาดไปอย่างนั้นๆ หรือด้วยเจตนาอะไร หรือด้วยความเผลอประการใดก็ตามไม่มี นี่ละธรรม

ท่านรอบคอบขนาดนี้ สมบูรณ์แบบนะทองคำเราเข้าคลังหลวง ส่วนดอลลาร์ดูเหมือนลึบล้ำกว่าที่เข้าคลังหลวง

ส่วนเงินสดไม่ได้เข้า เข้าที่ว่าซื้อทองคำสองพันกว่าล้าน เงินสดนะ ซื้อทองคำสองพันกว่าล้านเข้า จากนั้นออกหมดนะ ออกตลอดเงินสด อันนี้ก็ออกตามที่เราประกาศแล้ว ไม่เคลื่อนไหว บอกว่าดอลลาร์นี่ต่อไปจะไม่ได้เข้าคลังหลวงนะ นี่เราบอกจะต้องได้มาหนุนช่วยเงินสดที่ออกช่วยโลกไม่เพียงพอ เนื่องจากเราหยุดการเทศนาว่าการช่วยโลกแล้ว รายได้ก็ไม่มี ที่นี้ดอลลาร์มีเท่าไรก็ต้องมาหนุนช่วยเงินสดที่ช่วยโลกมาตลอดนี้ ก็เป็นอย่างนั้นเวลานี้ ดอลลาร์มาช่วยเงินไทยออกช่วยโลก เพราะสร้างนั้นสร้างนี้ นี่ก็เริ่มแล้วภูเขิว ตึกอะไร (ตึกเกี่ยวกับผู้ป่วยโรคเอดส์) ตึกภูเขิวดูเหมือนสองชั้นก็อย่างนั้นแหละ เงินสดออกไปอย่างนี้ ตึกนั้นตึกนี้ โรงพยาบาลละมากที่สุด มีแต่เงินสดแล้วก็เอาดอลลาร์มาช่วยกันๆ ดอลลาร์จึงไม่ได้เข้าคลังหลวง เข้าเฉพาะทองคำทองคำนี้ร้อยทั้งร้อยตลอดไปเลย มีเท่าไรเข้าหมด ส่วนดอลลาร์นี้ไม่เข้าแหละ

(คณะศรัทธาจังหวัดลำปาง น้อมถวายสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนแด่หลวงตา ตั้งอยู่ ณ บ้าน คุณคำแปะ สุภา อ.งาว จ.ลำปาง ออกอากาศด้วยคลื่นความถี่ เอฟ.เอ็ม ๑๐๓.๒๕ MHz ออกอากาศตั้งแต่วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๙ เป็นต้นมา ระหว่างเวลา ๐๕.๐๐ น. – ๒๓.๐๐ น. ทุกวัน) มันเป็นที่แห่งแล้ว (รายงานครั้งหลังว่า ๙๕ สถานี) นี่ละที่เราคิดไว้ผิดไหมละ ที่ว่าเราประกาศออกไปเลยว่ เอา เราจะช่วย เราจะเป็นผู้นำช่วยชาติฟื้นฟูชาติไทยของเรา บอกกลางๆ เลยชาติไทย คือฟื้นฟูทางด้านวัตถุ ข้าวของเงินทองทุกสิ่งทุกอย่างที่ล่มจมลงไป ฟื้นฟูขึ้นมา ขวนขวายหามาเพิ่มเพื่อให้มีปริมาณสูงขึ้น นี่อันหนึ่ง

พวกโลกจะเห็นตั้งแต่อันนี้ แต่เราไม่เห็นเพียงเท่านี้ อันนี้เพียงวัตถุเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่ที่โลกไม่เห็นนี่คือธรรม คราวนี้เป็นคราวที่ธรรมจะได้ออกสู่โลก เราคิดเรียบร้อยแล้ว วัตถุนั้นเพียงเล็กน้อย แต่โลกจะทราบก่อนหน้าทั่วถึงกันโดยเร็วด้วยธรรมนี้จะไม่ทราบ แต่ธรรมนี้จะออกสู่หัวใจโลกกว้างขวางมากมาย นี่เห็นไหมละออกเวลานี้ ๙๐ กว่าแห่งแล้ว ธรรมจะออกสู่หัวใจโลก เมื่อธรรมเข้าสู่หัวใจโลก หัวใจโลกจะมีความสงบร่มเย็น มีเหตุมีผล มีหลักมีเกณฑ์ มีที่ยับยั้งชั่งตัวได้ดี ถ้ามีธรรมเข้าไปตรงไหน ถ้าไม่มีธรรมเตลิดเปิดเปิงแหลกเหลวหมด

นี่ธรรมออกแล้วเห็นไหมละ เราพิจารณาเรียบร้อย คนเดียวเรานั้นแหละ ไม่มีใครมาคิดละ เราคิดเอง ด้านวัตถุเราก็คิดเรียบร้อยแล้ว ว่าโลกจะทราบก่อนทั่วถึงกัน ว่าวัตถุคืออะไรที่จะช่วย เช่นทองคำเข้าสู่คลังหลวงนี่ก็คือด้านวัตถุโลกทราบ แต่ธรรมจะเข้าสู่ใจโลกไม่ได้คิด เราคิดหมดแล้ว ว่าธรรมจะเข้าสู่ใจโลกคราวนี้แล ก็เข้าแล้ว ให้

ท่านทั้งหลายจำเอา ถ้าธรรมะเข้าสู่ใจ เข้าสู่ใจจริง ๆ ด้วยแล้วจะไม่มีอะไรเหมือน ไม่มีอะไรเหมือนธรรมเข้าสู่หัวใจของโลก จิตใจนี้จะฟื้นฟูตัวเองขึ้นมา มีราคัราคา เป็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมา โดยที่เราไม่เคยคาดคิดตั้งแต่เกิดมา ก็ฟังจะมาปรากฏเวลาสัมผัสสัมพันธ์กับธรรมโดยการบำเพ็ญจะทางใดก็ตาม เฉพาะอย่างยิ่งเรื่องจิตตภาวนาที่ได้รับธรรมมาแล้วมาเป็นเครื่องบำรุงภาวนา จะสง่างามขึ้นภายในใจ ก็เป็นให้เห็นแล้วนี้ อย่างนั้นแหละ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz